

LOCUL 1

Elev - Făgărașan Bianca-Eliza

Profesor - Cigher Daniela

Clasa a X-a

Colegiul Național Pedagogic „Andrei Șaguna”

Sibiu, Sibiu

Am crezut, cred și voi crede mereu în Dumnezeu! De mică am fost îndrumată de către părintii mei, dar cel mai mult de către bunica mea să cred și să trăiesc mereu cu Dumnezeu lângă mine și în sufletul meu. Dumnezeu mă ajută la bine, dar și la greu.

Am întâlnit multe persoane până acum în viața mea care au încercat să mă îndepărteze de această credință pe care o am în Dumnezeu, spunând că El nu există. Am încercat mereu să mă îndepărtez de acei oameni știind că nu îmi face bine să stau lângă ei.

Sunt de părere că fiecare persoană are dreptul să creadă într-o divinitate, nu contează în care, însă important este să crezi. Sunt conștientă că dacă nu făceam parte dintr-o familie credincioasă, poate nici eu nu aveam această părere despre credința în Dumnezeu. Pot spune că am avut mare noroc că am avut-o pe bunica mea alături de mine. Cât timp am fost mică, m-a dus mereu cu ea la biserică și am crescut în acel mediu..acum ea neputând să mai meargă. Atunci când ajung la biserică, mă gândesc la ea și la dorința ei de a mai merge, neîmplinită însă, din pricina slăbiciunii bătrâneții.

În momentele când sunt foarte stresată sau nu mă simt bine, mă ajută cel mai tare rugăciunea sau efectiv să merg într-un loc liniștit, de preferat în natură, și să stau eu cu Dumnezeu, cu gândurile și cu tot ce a dat El mai frumos, adică animalele, florile și tot ceea ce ne înconjoară.

O întâmplare în care apare un copil de etnie romă și care m-a marcat pe viață pentru că nu mă mai pot ierta pentru ce am făcut este de acum aproximativ 2-3 ani. Am început clasa a VII-a și în clasa noastră s-a transferat o fetiță de etnie romă, care era luată în plasament, părinții ei biologici au abandonat-o, dar a avut noroc, Dumnezeu i-a dat o a doua șansă la viață. Când a intrat în clasă, toți am privit-o mirați și unii au

început să râdă pentru că avea pielea mai închisă la culoare decât toți ceilalți. În timpul pauzelor nimeni nu o băga în seamă, iar ea stătea mereu singură și desena într-un colț al clasei, toate acestea timp de un an de zile. Am rămas toți uimiți când am văzut cât de bine se descurcă la școală: limba germană o știa exemplar, iar asta ne-a surprins pe toți. Am ajuns în clasa a VIII-a, iar situația era la fel, absolut nimeni nu o băga în seamă doar pentru faptul că era de altă etnie.

Asta s-a perpetuat până într-o zi, când am avut de făcut un proiect și am nimerit cu ea în echipă. Să fiu sinceră, nu am fost cea mai fericită, dar nici nu m-am impus. La acel proiect am luat nota 10, a fost de departe cel mai reușit din clasă, toată lumea a rămas șocată, fiindcă această nouă colegă avea un talent înnăscut la desen. Atunci i-am convins și pe colegii mei să îi dea o șansă și ne-am unit toți. Din acel moment am ajuns să ne împrietenim toți cu ea, iar eu am rămas prietenă cu ea până în ziua de astăzi. Iar la sfârșitul clasei a VIII-a am susținut un moment de „rămas bun”, iar ea a cântat la pian o melodie emoționantă la care am plâns toți, de la mic la mare.

La doi ani de când am terminat gimnaziul, încă suntem prietene, mergem una la cealaltă acasă și ne ajutăm mereu când avem o problemă. Îmi pare rău că am judecat-o după aspectul exterior, după prejudecăți și asta mi-a fost învățatură de minte, să nu mai fac așa ceva cât trăiesc.

Ne-am reîntâlnit acum aproximativ o lună când s-a botezat la biserica de care aparține, ea fiind adventistă. M-a chemat și am mers cu sufletul la gură pentru că m-a ajutat să îmi deschid ochii din multe puncte de vedere. Discutând cu ea, m-a învățat să nu judec oamenii după religia pe care o au, după credința lor, după etnie sau valori. Important este ce cred eu și restul este alegerea lor personală. Dumnezeu înțelege deciziile tuturor așa că noi de ce nu o putem face?

LOCUL 2

Elev - Frătean David

Profesor - Radu Luminița

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Numărul 25

Sibiu, Sibiu

Credința – puntea înspre Rai

Cuvintele stau inerte în minte și parcă nici nu le pot așterne pe foaia rece de hârtie. Vreau să le dau drumul, să vorbească despre credința mea în Dumnezeu, să vorbească despre speranța pe care o am în El, despre dragostea Lui, dar nu pot. Oare de ce? Lacrimile îmi șiroiesc pe obrazul palid și tremurând, iar apoi realizez că lucrurile tainice, adevăratele valori sunt păstrate în colțurile intime ale sufletului și nu pot fi împărtășite pe deplin. Lucrurile cu adevărat prețioase așa cum este credința nu pot primi luciul și strălucirea pe care o merită atunci când sunt îmbrăcate în haina de plumb a cuvintelor. Și atunci, mă întreb, cum aș putea să le spun oamenilor despre El, despre Creatorul meu? Tulburat, înalț o rugăciune și îmi las gândul să fie purtat înspre zarea cea fără de nor, iar de acolo vibrațiile inimii îmi vorbesc.

Înțeleg faptul că deși credința nu poate fi exprimată în cuvinte suficient de puternice, ea este o încredere neclintită în lucrurile care nu se văd, ea este cea care mă ajută să am speranță într-o lume deznădăjduită. Într-o lume în care războiul produce ravagii, într-o lume a pierderilor masive, într-o lume fără viitor și culoare, credința e cea care mă cuprinde de mână și îmi spune: „Totul va fi bine, doar stai lângă mine, fiul Meu!” Credința e cea care mă încălzește, cea care îmi șterge sudoarea de pe frunte, cea care îmi alungă până și cele mai negre gânduri. Deși toți cred că noi, copiii, nu avem nicio grijă, spunând că adulții duc greul pe acest pământ, uneori simt că povara întregului univers atârână pe umerii mei descurajați, uneori simt că cerul se prăbușește peste mine. De ce? Pentru că, deși nu pare, uneori chiar în spatele zâmbetelor și a aparentei indiferențe pe care o arăt prin joacă, sufăr și mă gândesc ce se va întâmpla mâine, mă gândesc în ce direcție o va lua

pandemia, mă întreb când se va sfârși războiul, mă frământ... Într-o lume tot mai tulburată, simt că doar credința în Dumnezeu mă ridică și asta pentru că, citind Biblia, știu că El este atotputernic, că El guvernează toate lucrurile, că absolut nimic de pe acest pământ nu se întâmplă fără voia Lui. Și atunci, de ce să mă îngrijorez? În fiecare dimineață am învățat să îmi încredințez soarta în mâna Lui și știu că Dumnezeu, ca un Tată bun, nu va da copiilor Săi lucruri rele și asta mă liniștește.

Credința a devenit singurul meu refugiu de la o vreme. Când eram mai mic, credeam că familia e singurul meu pilon de stabilitate și mă sprijineam cu toată convingerea pe el până când sora mea s-a căsătorit, a plecat la casa ei, iar de atunci casa mea e cu un suflet mai pustie. Mi-am dat seama că oamenii vin și pleacă, am conștientizat că tot ce mi se pare mie etern se poate destrăma într-o clipită, fără chiar să conștientizez acest lucru, mi-am dat seama că ceea ce îmi spusese bunicii și ceea ce auzisem la Biserică, și anume că suntem doar un pumn de țărână e adevărat. Nu puteam să concep acest lucru când eram mic, dar devenind conștient de puterea bolii, a suferinței și chiar a morții, mi-am dat seama că ceea ce ne face cu adevărat valoroși e suflarea divină pe care o avem în noi. Ea ne diferențiază de simplele animale care ne înconjoară, ea ne diferențiază de obiectele făcute de mâini omenești, ea ne dă unicitate. Deși oamenii se duc și vin în viața noastră, credința rămâne un veșnic far, o lumină, un licăr în densitatea pesimismului și a negativismului.

Am avut și o perioadă când am crezut că societatea e cea care ne poate oferi tot ceea ce ne dorim. Văzând pe Internet oameni realizați, cu avere și mașini scumpe m-am gândit că abia aștept să cresc mare, să devin IT-ist și să obțin tot ceea ce am nevoie, dar după aceea m-am trezit la realitate. Am aflat într-o seară că a luat foc chiar casa unui bun prieten de-al meu și am conștientizat că averea poate fi risipită într-o clipită, abia atunci mi-am dat seama de ce scrie în Biblie că trebuie să ne strângem comori în cer și că totul e deșertăciune. E greu să înțelegi toate aceste lucruri atunci când toate lucrurile îți merg bine, atunci când ești pe stâncă și primești totul de-a gata de la părinți, dar dacă începi să îți deschizi larg ochii și stai de vorbă cu un sărac, atunci când calci într-un spital sau într-un azil de bătrâni și vezi efectele nefaste ale bolii și ale degradării umane, îți dai seama că, la urma urmei, speranța noastră nu trebuie să fie ancorată în putere, în glorie pământească sau în avere, ci speranța noastră deplină trebuie pusă în relația cu Dumnezeu. El este singurul statornic, singurul care nu se schimbă și care nu dezamăgește, singurul care Își ține promisiunile și care îmi va fi alături chiar și atunci când voi greși. Oamenii se bucură foarte repede de lucrurile bune pe care le faci pentru ei, dar de îndată ce faci ceva ce nu le convine, parcă uită tot ce ai făcut până

atunci. Dumnezeu nu e așa, Dumnezeu e dragoste, El e cel care ne cheamă la Sine și ne primește cu brațele deschise, doar să fim sinceri și să Îi dăm sufletele noastre. Dar oare noi Îl primim?

Nu aș vrea să închei aceste meditații ale sufletului într-o notă melancolică, tocmai de aceea vreau să spun că nu e viață mai frumoasă decât viața trăită prin credință. La început nu e nevoie de o credință care să mute și munții din loc, nu e nevoie de credința sfinților, ci de credința pură și sinceră cuibărită în inima unui elev de clasa a VI-a care poate aduce o schimbare în tumultul lumii acesteia. E nevoie de mine și de tine. E nevoie de NOI.

LOCUL 3

Elev - Bucur Medeea Antonia

Profesor - Cigher Daniela

Clasa a X-a

Colegiul Național Pedagogic „Andrei Șaguna”

Sibiu, Sibiu

E frumos să ai speranță, să crezi că totul va fi bine!

Fiecare om are nevoie să creadă în ceva, să își pună speranțele și idealurile într-o divinitate, într-o forță considerată bună și specială. Aceasta o putem traduce ca și credința, eu cred că credința e un mod nou de a ne „cunoaște” pe noi înșine și realitatea însăși, e o perspectivă care nu se finalizează în lumea terestră, ci ne deschide un orizont înspre viitor și înspre nou, spre o viață împlinită. Cu toate acestea, ea nu elimină suferința, durerea sau moartea, dar ne orientează și ne dă speranță pentru a putea înfrunta, fără disperare, provocările vieții. Credința ne dă forță să luptăm împotriva oricărei greutăți și ne dă stimulul să mergem mai departe.

Aș putea spune că de mici suntem învățați să credem în Dumnezeu. În familie se învață și se transmit valori creștine. Este foarte importantă și puterea exemplului, devenim mari sub

influența părinților. O familie cu credința și frica lui Dumnezeu va crește un tânăr, un bun creștin, atunci când ai credință, știi că nu ești singur, știi că divinitatea îți este alături. Dumnezeu este lângă noi tot timpul, fără să ceară ceva în schimb. Dacă suntem buni cu cei din jur, putem avea credința că binele se întoarce și la noi. Să cred că Dumnezeu mă ajută îmi dă siguranța că voi reuși. Crezând în Dumnezeu, sunt mai senină, mai liniștită, știu că totul are o soluție, mă ajută să am încredere mai multă în mine.

Credința e personală, fiecare are felul său de a percepe lucrurile, dar după părerea mea important este să credem în ceva, deoarece nu putem să rămânem singuri pentru totdeauna. Oamenii vin și pleacă, ei îți sunt alături doar la bine, nu și la rău, dar îmi amintesc că Dumnezeu e cu mine și că nu mă va lăsa la greu, îmi va fi mereu alături în orice situație din viața mea.

O întâmplare pe care am trăit-o recent alături de o fetiță de etnie romă mi-a marcat credința în Dumnezeu. Într-o duminică am mers cu bunicii mei la biserică, care avea și un orfelinat care aparținea de biserică. Eram în curtea bisericii când, dintr-o dată, a apărut o fetiță de 10 ani la mine, care după câteva schimburi de cuvinte banale, mă surprinde prin a-mi spune că e necăjită fiindcă nu vrea să o adopte nimeni doar pentru că este de etnie romă. Surprinsă de ceea ce zisese, îi spun să se roage lui Dumnezeu, că El va trimite familia potrivită pentru ea, care să o iubească așa cum este și să îi ofere educația pe care o merită. Când a auzit ce i-am spus, fetița m-a luat în brațe și mi-a mulțumit că i-am dat o mică speranță. Mi-a promis că va asculta de sfatul meu și că va veni la mine în fiecare duminică să îmi spună noutățile. Duminica următoare ne-am întâlnit din nou și era mult mai necăjită. O întreb de ce e supărată și îmi spune că nu a venit nimeni să o adopte și că Dumnezeu a uitat să îi trimită o familie care să o ia de acolo. Eu, râzând, îi spun că, miracolele nu se întâmplă de pe o zi pe alta și că trebuie să aibă răbdare, fiindcă Dumnezeu nu doarme. Peste o săptămână o văd iar în fața bisericii, mă aștepta și era foarte fericită. Mi-a spus că a venit o familie să cunoască micuții din centru chiar în dimineața aceea și că îmi mulțumește nespuse de mult că am putut să îi arăt ce înseamnă credință și Dumnezeu. Nu era sigură că va fi cea aleasă pentru a părăsi definitiv acel loc, însă era încrezătoare că Dumnezeu răspunde rugăciunilor, uneori într-un fel diferit de așteptările noastre, dar răspunde și, deocamdată, această certitudine îi era suficientă. Eu am fost și încă sunt foarte mândră de mine că am putut să îi arăt unei fetițe cât este de important să crezi în Cineva atotputernic, care știe ce e mai bine pentru noi, care ne iubește necondiționat și ne poartă de grijă în moduri negândite!

Credința este un dar, este umbrela în zi de ploaie, este apă când ți-e sete și felinar când mergi prin întuneric!

MENȚIUNE

Elev - Gasner Andreea Monica

Profesor - Radu Emilia-Erika

Clasa a V a

Școala Gimnazială Brateiu

Brateiu, județul Sibiu

Credința în Dumnezeu pe mine mă ajută să mă duc seara liniștită la culcare căci știu că Dumnezeu are grijă de mine și mă trezește dimineța, el ne dă sănătate, dar și minte și înțelepciune ca să facem lucruri bune.

Noi trebuie să ne facem partea noastră să ne rugăm în fiecare seară înainte de a ne pune la culcare. Mie îmi este frică de întuneric, dar bunicul meu mi-a spus că nu trebuie să îmi fie frică căci Dumnezeu stă treaz toată noaptea și mă păzește de orice fel de rău. Mi-a arătat în cartea din care citește și popa la biserică unde scrie în multe locuri să nu ne temem. Bunicul m-a întrebat dacă știu câte zile are un an și eu am zis 365 de zile. Atunci mi-a zis să țin minte că Dumnezeu în cartea aceea, Biblia, are tot atâtea făgăduințe pentru fiecare zi din an.

Am auzit de la bunicul meu multe povești din vremea când el era tânăr și a trecut prin multe neazuri căci a avut mulți frați și nu le ajungea la toți decât o felie mică de mămligă. Dar au fost zile când venea vecinul lor și îl striga pe tata bunicului meu și-i spunea să vină la poartă că are o găleată de lapte că i se strică până mâine și mai bine să îl bea copiii. Altă dată venea o altă vecină și le dădea ouă pe gratis spunând că ea are prea multe și fata ei care locuia la oraș a zis că nu mai poate veni să ia ouăle și să le dea cui o vrea. Au fost multe experiențe asemănătoare și de fiecare dată bunicul și frații lui știau că Dumnezeu i-a trimis pe acei oameni să le aducă mâncare.

Mă fascina tot ceea ce bunicul povestea și credința lui care era atât de mare. Deși erau mulți frați la părinți, Dumnezeu a avut grijă de fiecare dintre ei. Aș vrea să am credință ca cea a bunicului meu. Atunci când mă durea tare câte ceva se punea pe genunchi lângă mine și se ruga tare ca Dumnezeu să mă vindece și să nu mă mai doară. Zicea că Domnul Isus nu întoarce spatele niciunei rugăciuni mai ales dacă sunt făcute de copii.

Pe mine mă ajută credința în fiecare zi căci oriunde mă duc îmi aduc aminte că nu trebuie să mă tem de niciun rău căci Dumnezeu mă păzește. Mă mai ajută credința și atunci când eu cred că nu pot face unele lucruri căci sunt prea grele, dar îmi amintesc vorbele bunicului care citea cu glas tare și solemn ” Pot totul în Hristos care mă întărește” și atunci eu prind curaj și încerc din nou.

Credința ajută pe oricine și rugăciunea fiecărui om se înalță la cer și de acolo primim ajutorul de care avem nevoie.

MENȚIUNE

Elev - Vigh Erwin

Profesor - Bâlc Denisa-Maria

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „I.L.Caragiale”

Sibiu, Sibiu

Ceva neașteptat sau...?

Credința mea în Dumnezeu este fantastică, extraordinară și minunată, dar lipsește cu desăvârșire. Nu cred că mă ajută cu nimic, pentru că viața mea nu s-a schimbat în bine sau rău în funcție de credința sau necredința mea în Dumnezeu. Știu mulți oameni care cred în Dumnezeu.

Eu nu zic că doar credința face totul, eu zic doar că dacă tu crezi, viața ta nu se va schimba miraculos sau automat și nici nu vei avea mai multe lucruri sau doar fericire pe calea vieții.

Haide sa mă iau pe mine drept exemplu! Viața mea nu este corectă, adică de ce are nevoie Dumnezeu de tătutul meu, de ce nu l-a putut lăsa aici cu mine? Eu cu siguranță aş avea nevoie de el. Era un om blând și credincios care studia reforma religioasă. Ironic, nu? Atâția oameni sunt uciși fără milă și Dumnezeu nu face nimic. Războaieleucid atâția oameni nevinovați ce lasă în urma lor multă suferință și multe lacrimi. Poporul lui Dumnezeu, evreii, a fost măcelărit în ambele Războaie Mondiale, în al doilea 6 milioane de evrei au fost uciși din 10 milioane, adică Dumnezeu de ce nu i-a protejat? În total pierderile de vieți umane au fost de 60 de milioane. Doar pentru că un mustăcios a ales că el vrea să fie mare și tare au murit atâția oameni și Dumnezeu a îngăduit ca toate aceste orori să aibă loc. Noi, oamenii, ar fi trebuit să învățăm ceva din toate acestea.

Eu sunt unul dintre miile de oameni supărați pe Dumnezeu și vreau să cred că El nu există, pentru simplul fapt că dacă ar fi existat, totul ar fi fost mai bine, așa-i? Asta se cheamă speranță, nu? Dacă El există și este așa de mare, poate face față supărării unui copil, iar dacă nu, cui ce-i pasă? Copil fiind, să tot fi avut vreo 8 anișori, m-am gândit că dacă mă rog tare de tot, dorința îmi va fi îndeplinită. De ziua mea mi-am dorit doar atât: un tătut! Mi-e mai ușor să nu mai aștept. Gata cu credința și cu dezamăgirile!

Eu cred că unii au atât de multe și nu le merită, iar alții, atât de puține, adică unde este dreptatea în lumea asta? Dacă Dumnezeu ar trebui s-o facă, de ce nu o face? Poate nici nu e treaba Lui să împartă dreptatea? Știu, nu se cade să-L judecăm noi pe Dumnezeu, iar planul Lui este mult mai măreț și imposibil de înțeles cu mintea umană.

Probabil că părerea mea se va schimba în timp, pentru că schimbarea este garantată în viață. Dar la momentul acesta, eu nu cred că Dumnezeu este un lucru și nici o persoana. Adică istoria se contrazice cu religia: unii spun că pământul a fost creat acum 3000 de ani sau 10.000 de ani iar alții spun că acum 1.000.000 de ani sau 10 milioane de ani. Poate descoperirile viitoare și teoria cuantică ne vor face să realizăm că este o energie primordială și poate că teoria reîncarnării pe care credința creștină o neagă are ceva sâmbure de adevăr. Atunci poate religia și știința își vor da mâna. Dumnezeu ar putea clarifica asta, luminând mințile celor în credință și deschizând sufletul celor în știință. Dar momentan, indiferent că eu cred sau nu, tot o duc mai bine decât alții care cred și sunt mult mai fericiți decât atunci când credeam.

Această compunere este una la care probabil nu v-ați fi așteptat, dar asta este ceea ce simt acum.

Pe mulți îi interesează altceva decât credința ta, dar oamenii vin și pleacă, așa că ai putea da de oameni care să te judece pe baza credinței tale sau nu, sau poate, mai înțelept, să te aprecieze pentru omul care ești. Oamenii din viața mea nu m-au judecat, ei au înțeles frustrarea mea, asta și pentru că nu aveau nici ei un răspuns la întrebările mele. Eu nu aș judeca niciodată o persoană pentru credința sa.

Oricum adevărul este și va fi pentru o perioadă îndelungată necunoscut, din simplul fapt ca “unii” decid să fie așa.

Până atunci, dacă vreodată mă voi ruga, voi spune „Doamne, ajută necredinței mele!”, exact așa cum obișnuia și Arghezi să spună în frumoșii lui Psalmi. Până la urmă, credința nu este un dat, este o stare, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd, o stare de așteptare, un gol care poate fi umplut în sufletul meu. Gândul că s-ar putea să existe ceva dincolo de galaxia noastră, de universul nostru limitat, îmi dă speranță... Speranță să cred că într-o zi voi primi răspuns la toate întrebările mele, speranță să cred că într-o zi îl voi reîntâlni pe tatăl meu, speranță să cred că sunt și voi rămâne un om bun. Speranță...

MENTIUNE

Elev - Purcărea David

Profesor - Bâlc Denisa-Maria

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „I.L.Caragiale”

Sibiu, Sibiu

Întâlnire cu Tatăl meu

Unii zic că Dumnezeu este tatăl lui Isus și că a creat tot ceea ce cunoaștem noi, că este Cel care controlează iadul și raiul și multe alte lucruri. Unii zic că este un zeu, care a fost inventat de iudei pentru a se lăuda cu aceasta, alții spun că este o simplă energie, iar alții chiar Îi neagă existența. Toate aceste controverse m-au determinat să-mi pun întrebarea cine cred eu că este Dumnezeu și ce pot spune eu despre El.

Pentru mine, Dumnezeu este real, e o prezență vie, lucru pe care unii nu îl cred. Unii se plâng că Dumnezeu nu le ascultă rugăciunile și că li se întâmplă numai lucruri rele și de aceea renunță la El, spunând că nu mai există printre noi și că ne-a abandonat, însă eu o să împărtășesc gândurile mele despre existența Lui.

Dumnezeu este creatorul universului și al galaxiilor pe care noi, oameni, le știm. El este Cel care ne-a dat viață, Cel care ne ajută zi de zi pentru a supraviețui, El este motivul pentru care noi, oameni, mai existăm pe acest pământ. Dumnezeu se află în toate locurile de pe Pământ. El ne veghează și ne transmite gânduri și emoții pozitive, frumoase.

Eu cred că Dumnezeu nu este doar undeva în spațiu, ci El este și în toate ființele și lucrurile de pe pământ. El poate fi o rază de soare sau cerul senin de un albastru pur. El poate fi într-o pasăre mică, uite atât de pitică sau în lucruri mărunte care ne bucură de fiecare dată când le vedem.

Dar cel mai important este că Dumnezeu este în inimile noastre indiferent dacă Îl urâm sau dacă Îl iubim, dacă facem păcate sau nu, Lui îi pasă de noi și ne vrea cu gelozie pentru sine, de aceea nu ne abandonează, nici nu ne părăsește. Atâta timp cât noi suntem buni, El ne va iubi și ne va respecta oricând, oriunde.

De aceea eu, David, Îl iubesc și Îl ador pe Tatăl meu ceresc, pe Dumnezeu.

Elev - Băila Daniela Paula

Profesor - Vasu Ovidiu – Ilie

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială Chirpăr

Chirpăr, Sibiu

Satul natal reprezintă într-o oarecare măsură îmbinarea celor trei cuvinte într-o expresie care îmi place foarte mult și anume, viața fericită. Este foarte frumos să vorbesc despre modul cum aceste trei cuvinte se împletesc în viața de zi cu zi și cum au reușit și reușesc în continuare să contribuie la formarea mea ca persoană și în același timp să mă apropie de Dumnezeu, oferindu-mi totodată o perspectivă spre viitor.

Copilăria mea a fost și este o copilărie ca a oricărui copil din satele de pe Valea Hârtibaciului, fără să ies în evidență cu ceva special, a fost cu bune și cu rele, cu amintiri frumoase și cu amintiri mai puțin frumoase. Deși, nu la o vârstă foarte mare, am conștientizat că viața nu este doar roz, deși mie îmi place foarte mult culoarea roz.

Deși în mare parte încerc să fac lucrurile așa cum trebuie, am momente când mă simt neputincioasă, și-mi este frică că nu o să reușesc, iar în aceste momente de cumpănă plec genunchii la rugăciune, trag aer în piept și îl las pe Dumnezeu să pună rânduială în lucrurile care pe mine mă depășesc. Astfel, lucrurile devin mai ușoare, imposibilul devine posibil, negrul nu mai e așa de negru. Legătura aceasta cu Dumnezeu prin manifestarea credinței mele în public, prin participarea la slujbele religioase, apoi în privat prin rugăciunile personale îmi dau încrederea că mă iubește Cineva și pe mine, simt că există cu adevărat o mână caldă care mă sprijină mereu.

De mică am fost învățată că ceea ce oferi aceea primești și de fiecare dată când am fost implicată în vreun conflict, am încercat să nu răspund răului cu rău. Acest lucru m-a ajutat foarte mult și mi-am dat seama că făcând rău relația cu Dumnezeu și cu aproapele se slăbește. Este foarte greu pe urmă să restabilești relația și să îndrepti anumite situații create cu știință sau nu. Trebuie să învățăm ceva din greșelile făcute „omul din greșeli învață” și da, cred că greșind, nu numai că înveți ceva ci devenim și mai puternici, „cea ce nu te omoară, te întărește”.

Nu am nici o îndoială că fiecare copil de vârsta mea, indiferent de culoare sau de etnie, plânge când îl doare și zâmbește când e bucuros.

Pentru mine, nu există diferențe între oameni, fiindcă toți respirăm același aer, toți trăim pe același pământ și toți suntem copiii lui Dumnezeu, creați după Chipul Său.

Din nefericire, în această lume sunt oameni care îi tratează diferit pe cei care sunt minoritari, au un aer de superioritate față de anumite etnii, naționalități sau culori.

Acest lucruri se datorează în mare parte comunității în care trăiesc și care a fost divizată în decursul timpului din punct de vedere religios între Ortodocși și Evanghelici, se poate vedea și astăzi Biserica Evanghelică Fortificată, iar mai apoi din punct de vedere al etniilor, pentru că și azi trăiesc aici români, sași și romi

În clasa mea, astăzi sunt prezenți atât persoane care provin din familii de români, de sași și de romi, iar comunicare noastră nu este o problemă, deoarece am crescut și ne-am format împreună. Întreaga comunitate este o mare familie care încearcă să conviețuiască fără să pună accent pe diferențele de limbă, culoare sau etnie, din contră diferențele au fost cele care i-a unit pe oameni. În școala noastră sau la diferite locuri de muncă sunt mai multe situații similare precum cea prezentată mai sus. Cred că, la baza acestor lucruri a stat faptul că toți am beneficiat în egală măsură de accesul la credință, la educație, la sănătate și până la urmă la o viață normală. Doar așa, prin lărgirea orizontului, oamenii reușesc să conviețuiască, să iubească și să petreacă timp cu oricare persoană care le deschide poarta. Probabil trecutul ne-a învățat că lucrurile funcționează cu ajutorul lui Dumnezeu și El își dorește ca oamenii să trăiască în armonie, nu în ceartă, pizmă, războaie, conflicte rasiale sau în invidie și dușmănie. Egoismul și individualismul este de preferat să fie înlocuite cu altruismul și devotamentul. Iubirea este cea care ne ajută să ne acceptăm pe noi așa cum suntem și să îi acceptăm și pe ceilalți.

Copilăria nu poate fi separată de credință, indiferent sub ce formă a fost insuflată copiilor această credință de către bunicii sau părinții lor. În această perioadă se pun bazele credinței, dacă vorbim de cei 7 ani de acasă în ceea ce privește formarea noastră ca persoane, putem vorbi și de anii de credință pe care copilul îi dobândește în perioada copilăriei și atâta timp cât se află sub același acoperș cu părinții lui.

Îmi doresc ca pe viitor relațiile inter-umane din satul meu natal să devină și mai solide, armonia să predomină și toată lumea să reușească tot ceea ce își dorește în lumea asta. Să nu uităm îndemnul biblic care spune „Fără de Mine nu puteți face nemi”. Centrul reușitelor noastre este Dumnezeu. Oamenii să facă binele ori de câte ori pot fără să țină cont de etnie sau religie și să nu își dorească de la viață mai mult decât pot duce.

De asemenea, pentru viitori elevi ai școlii noastre îmi doresc ca ei să se detașeze de tehnologie să își realizeze atribuțiunile de elev și să împlinească voia lui Dumnezeu. Să își accepte colegii și să se ajute reciproc ori de câte ori este nevoie.

Elev - Beldean Teodora Bianca

Profesor - Radu Emilia-Erika

Clasa a V a

Școala Gimnazială Brateiu

Brateiu, Sibiu

Consider ca rolul credinței în viața unui om este foarte importantă, credința în Dumnezeu este un câștig. Dacă am încredere în Dumnezeu, El mă ajută tot mai mult și îmi ascultă rugăciunile. Poate că răspunsul la ele nu vine imediat, dar Dumnezeu nu întârzie niciodată, El vine atunci când a sosit momentul decisiv.

Uneori răspunsul Tatălui Ceresc poate să fie da, uneori nu sau altădată îți spune să mai aștepți. Pentru mine deseori este greu să am răbdare, dar părinții m-au învățat că trebuie să am încredere în El căci niciodată nu mă va dezamăgi. Deseori, seara bunica îmi povestea despre minunile pe care Dumnezeu le-a făcut mai demult oamenilor și pe care ea le-a citit dintr-o carte pe care ea o iubește mult, Biblia. Mereu îmi spunea ca dimineața și seara să mă rog ca Dumnezeu să mă ajute și să mă ocrotească. Chiar dacă unele lucruri nu se împlinesc, Dumnezeu nu uită rugăciunile noastre.

Am auzit-o pe o vecină care spunea că rugăciunea este *respirația sufletului*. Nu înțelegeam ce înseamnă asta, dar bunica mi-a explicat că așa cum corpul nostru are nevoie să respire așa și sufletul nostru are nevoie să se roage.

Am crezut că minunile pe care Domnul Dumnezeu le-a făcut în Biblie nu mai sunt valabile, dar Dumnezeu face minuni și azi când vindecă copii și oameni mari, când scapă oamenii cu viață din accidente. Noi trebuie să avem urechile deschise ca să auzim Cuvântul Domnului, picioare ca să urmăm pe calea Lui și să înțelegem ascultând cu inima.

Vreau să le spun tuturor copiilor să aibă încredere în Dumnezeu, să îl iubească cu toată inima și cu tot sufletul lor. Atunci când le este greu să se uite sus, la cerul senin și să se gândească că acolo este creatorul lor.

O văd pe bunica mea cât de credincioasă este și vreau ca atunci când voi crește mare să fiu la fel ca ea, să merg la biserică, să fiu credincioasă și bună cu cei din jur ca bunicuța mea dragă. De când era mică bunica a fost o femeie blândă care se ruga la Dumnezeu.

Nu trebuie să ne gândim că putem să ajungem oameni mari fără ajutorul lui Dumnezeu. Dacă El nu ne dă sănătate ca să putem mergem la școală noi nu am putea să învățăm să devenim oameni importanți în această lume. De aceea este bine ca să ne rugăm pentru noi și cei din familia noastră.

Omul care nu are credință se spune că este ca o frunză care este bătută de vânt și pe care vântul o suflă în toate părțile. Eu cred ca oamenii care nu cred in Dumnezeu nu sunt oameni fericiți, căci ei la cine se roagă când au neazuri? Eu și familia mea ne rugăm la Dumnezeu să ne poarte mereu de grijă.

Elev - Mânjină Teodora

Profesor - Radu Emilia-Erika

Clasa a V a

Școala Gimnazială Brateiu

Brateiu, Sibiu

Ca să fii credincios trebuie să îl ai pe Dumnezeu în inimă, să fii bun, să mergi la biserică, să te rogi la Dumnezeu, dar mai înseamnă și să fii smerit, să faci voia lui Dumnezeu.

O zi din viața unui creștin trebuie să aibă în plan principal rugăciunea. Zilnic să facem ceva nu numai pentru corpul nostru, dar și pentru sufletul nostru. O zi obișnuită din viața mea începe cu o rugăciune. De mică-mică am fost obișnuită să mă rog, părinții mei și postesc uneori, iar dacă e duminică mergem să ascultăm Sfânta Liturghie. Toată ziua sunt ocupată cu școala, cu joaca, dar seara nu uit să mă rog să fiu iertată dacă am fost rea sau am greșit cu ceva. Rugăciunea este nelipsită, la fel și citirea Sfintei Scripturi. Așa este la noi în familie.

O relație personală cu Tatăl din cer începe în momentul în care recunoaștem sincer că suntem toți păcătoși și prin credință îl primim pe Isus Hristos în inimă. El a murit în locul fiecărui om și durerea pe care a suportat-o pe cruce cred că nu ar fi putut-o suporta nimeni altul. Cred că fiecare copil sau om mare trebuie să își înceapă ziua și să o termine cu rugăciune.

Credința mă ajută să pot să iert mai ușor copiii care se poartă urât cu mine sau care mă jignesc, să nu mă răzbun și eu pe ei. Atunci când sunt foarte tristă și supărată pe cineva stau singură în cameră și mă rog, simt că pot să-i spun totul lui Isus căci la biserică preotul a zis că Domnul Isus nu ne întoarce spatele niciodată. Știu că și eu greșesc și câteodată îmi este greu să îmi cer iertare, dar mama zice ca să mă gândesc ce ar face Domnul Isus Hristos în locul meu.

Mie nu îmi place când aud că se ceartă oamenii sau copiii în jurul meu. Aș dori să fie toți oamenii credincioși căci dacă toți ar crede în Dumnezeu nu ar mai exista oameni răi. Mă simt tristă când oamenii se jignesc și nu vorbesc unul cu celălalt și spun despre ei că sunt grași sau slabi, că sunt de altă religie sau că sunt mai negri la față. Mama spune de multe ori că Dumnezeu nu se uită la fața omului dacă este negru sau alb, dacă este român, ungar sau rom, El ne iubește la fel pe fiecare. Nu contează dacă unul are mai mulți bani sau mașini scumpe, căci noi suntem la egalitate în fața lui Dumnezeu. La biserică tot așa zice și preotul să iubim pe toată lumea și să nu urâm pe nimeni.

Eu cred că mă ajută credința să iert mai repede pe oricine, să iubesc și pe ceilalți copii, când mă doare ceva să mă rog la Dumnezeu și cred că oamenii care cred în Domnul Isus sunt fericiți.

Elev - Fina Amalia Cristina

Profesorul - Cigher Daniela

Clasa: a X-a

Colegiul Național Pedagogic "Andrei Șaguna"

Sibiu, Sibiu

Pentru mine, credința în Dumnezeu nu este doar o exprimare a cuvintelor față de Creator, ci o experiență câștigată în viață, de la care am văzut cu adevărat modul minunat în care Dumnezeu conduce toate lucrurile din viața noastră.

Eram în ultima zi de școală, după terminarea clasei întâi, iar doamna învățătoare ne-a zis că trebuie să fim prezenți la festivitatea de încheiere, deoarece la această serbare vom primi și aprecierile pentru rezultatele bune la învățătură. Ne-a mai zis, că putem fi însoțiți de unul din părinți sau de amândoi. Eram nerăbdătoare, nu am mai participat la un astfel de eveniment. Aveam emoții, deoarece nu știam ce premiu voi primi. Mama, care m-a și însoțit la această serbare mi-a spus, că trebuie să mă rog la Dumnezeu, că El cunoaște totul mai dinainte. A început festivitatea în curtea școlii, și cu nerăbdare așteptam să vină rândul clasei mele. Datorită rezultatelor bune și a simpatiei pe care o simțeam din partea doamnei învățătoare, mă consideram favorita locului întâi. Și unii colegi îmi confirmau această presimțire, dar mama îmi spunea, că trebuie să ne rugăm pentru orice moment important.

Când a venit rândul clasei mele, doamna învățătoare a ieșit în față, pentru a-i chema pe cei mai buni la premiere. Așteptam să fiu strigată prima și m-am rugat lui Dumnezeu pentru aceasta.

Dar cu emoții, cum nu am văzut-o niciodată, doamna învățătoare a strigat numele lui Bogdan, un coleg de-al meu, de etnie romă, care avea și el note bune, dar nu la toate materiile, ca mine. Am început să plâng și i-am spus mamei mele, că dacă mă va chema și pe mine, eu nu mai merg să primesc nici coroña, nici diploma. Mama mi-a zis, că s-a rugat și ea pentru mine, iar eu i-am spus atunci, că ne-am rugat degeaba și că doamna învățătoare face niște evaluări greșite, iar eu m-am hotărât să plec. Și ceilalți colegi au rămas uimiți de o astfel de estimare a rezultatelor.

După ce l-a felicitat pe Bogdan, m-a chemat și pe mine să-mi ofere premiul întâi și să mă felicite, iar eu cu greu am mai acceptat să merg, dar mama a mers cu mine. Fața îmi era acoperită de lacrimi. M-a felicitat și pe mine și am vrut să plec atunci, dar doamna învățătoare mi-a șoptit că vrea să vorbească cu mine. Premiul întâi nu mai valora nimic, mă simțeam penibil. Nu mai voiam să mai vorbesc cu nimeni, iar pe deasupra credeam că m-am rugat lui Dumnezeu degeaba și că Bogdan, colegul meu care nu s-a rugat cât mine, a primit premiul întâi înaintea mea. După ce s-a terminat premiarea clasei mele, doamna învățătoare a venit la mine și m-a luat în brațe și mi-a spus în șoaptă, de ce a procedat așa: „Scumpa mea, tu meritai premiul întâi înaintea tuturor, datorită rezultatelor excelente obținute în primul an de școală. Dar am luat această decizie ca să îl felicit pe Bogdan înaintea ta, deoarece anul acesta, Bogdan l-a pierdut pe tatăl lui și nu am știut ce bucurie mai mare să îi fac... Dar, tu meritai să fii prima. De azi încolo, mergem în vacanță și poate părinții tăi vor să-ți cumpere ceva sau vei merge împreună cu ei în vreo excursie, dar Bogdan nu mai are tată, iar aceasta poate fi bucuria acestui an școlar pentru el. Mă strângea la pieptul ei și plângeam și eu, plângea și ea. Din acel moment, aș fi dorit să îi dau colegului meu și premiul meu; să îi ofer mai mult decât o diplomă și o coroniță. Cât de bun este Dumnezeu și cât de frumos lucrează El!

Am iubit-o pe doamna învățătoare, iar pe Bogdan, colegul meu, căutam întotdeauna să îl ajut și să îi aduc zâmbetul pe buze. Credința în Dumnezeu face mult, iar punerea ei în practică face și mai mult.

Îmi doresc să devin și eu o profesoară la fel de bună precum doamna mea învățătoare, care știa cum să se apropie de noi, copiii, și să ne arate că toată dragostea pe care o are față de noi nu vine din partea sistemului de învățământ, ci vine de la Dumnezeu.

Indiferent de obstacolele care apar în viața noastră, noi trebuie să avem credință în Dumnezeu, deoarece El ne oferă asigurarea că ne va fi alături și că ne va ocroti de rău.

Elev - Dobrilă Larisa

Profesor - Vasu Ovidiu – Ilie

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Viorel Cucu Paltin”

Arpașu de Jos, Sibiu

Răspunsul la întrebarea „Cum simți tu că te ajută credința în Dumnezeu în viața de zi cu zi?” o să mă străduiesc să îl ofer în lucrarea pe care o aveți în față. Desigur, este un răspuns subiectiv, care se bazează pe propriile mele experiențe și convingeri religioase în această primă și esențială perioadă din viață.

Noi, oamenii credem în Dumnezeu deoarece El este Atotputernicul care a creat lumea și pe noi. Cel mai frumos dar de la Dumnezeu este viața. Dumnezeu ne luminează mintea pentru conștientizarea lucrurilor folositoare sufletului și trupului în egală măsură. Prin rugăciune ne apropiem și îl simțim pe Dumnezeu. Fiecare om are păcatele lui, dar prin post și rugăciunea, prin mersul la Biserica, acestea pot fi iertate de Dumnezeu. Cine are credință în Dumnezeu este cel mai fericit om de pe pământ. Prin rugăciune te eliberezi de tot stresul, uiți de toate problemele și ești conectat cu Dumnezeu. Acest sentiment este unic pentru cel ce crede, dar din păcate nu toți oamenii îl pot simți. Dumnezeu este cel care ne-a iubit primii și care Și-a dat singurul Său Fiu pentru noi și pentru a noastră mântuire, iar în schimb, noi trebuie să îi acordăm aceeași iubire lui Dumnezeu. Credința mea în Dumnezeu este fără margini, deoarece El este singurul care mă poate ajuta în viață. Acest lucruri le-am învățat de la bunicii și părinții mei care m-au învățat întotdeauna ce este bine în viață. Mă rog lui Dumnezeu să îi țină sănătoși pe toți și să petrecem cât mai mult timp împreună.

Pentru mine, alte modele importante din viața mea sunt Sfinții. Aceștia sunt oamenii care au crezut și care prin rugăciune au urcat scările Raiului și au câștigat sfințenia prin ascultarea de Dumnezeu și față de semenii lor. Calea lui Dumnezeu ne este deschisă tuturor, depinde de noi dacă alegem drumul cel drept și luminat sau drumul cel larg și întunecat. Noi ne putem mărturisi credința prin fapte bune față de cei dragi și prin arătarea dragostei față de aproapele nostru și Dumnezeu.

Credința este o sursă interioară care ne dă de multe ori puterea de a merge mai departe. Iisus Hristos a Înviat din morți pentru a ne oferi certitudinea că plecarea din lumea aceasta nu rămâne fără o finalitate clară pentru sufletele noastre.

Suferința te face să te simți singur și departe de Dumnezeu, El nu vine când îl chemi, dar cu siguranța vine întotdeauna la fix.

Concluzia este că, credința în Dumnezeu în viața de zi cu zi mă ajută să trec peste orice temere, să fiu mai calmă și să mă simt protejată. Doar prin credință îl simt pe Dumnezeu mai aproape de mine și în bucurie și în necaz.

În ceea ce privește copilăria, îmi place să cred că fiecare copil este fericit în această perioadă a vieții. Chiar dacă situațiile financiare sunt cele care fac diferența în ceea ce privește copilăria unora, am fost învățați de mici să ne acceptăm așa cum suntem și să nu facem deosebire între etnii, religii, bogați sau săraci.

Copilăria mea a fost una simplă și fericită, dar punctul culminant a fost atunci când Dumnezeu a hotărât ca părinții mei să mai aibă un copil, iar eu să devin sora cea mare. Acum sora mea are deja șase ani și ne înțelegem de minune.

O legătură foarte frumoasă o am și cu colegii mei care sunt cei mai de treabă. Deși suntem o clasă mixtă, formată din români și rromi, vorbim despre orice și ne ajutăm reciproc. Nu facem diferențe de niciun fel. Părerea mea personală este că toți oamenii de sub soare, lăsați pe acest pământ de Dumnezeu sunt frumoși în felul lor. Nu contează nația, religia sau etnia. Nu trebuie să fim rasiști sub nici o formă. Nu este om care să fie viu și să nu greșească. Cine suntem noi să aruncăm cu atâta ură în alți oameni? Pentru Tatăl nostru, toți suntem egali. Dumnezeu nu a realizat două lucrări identice și nu ne-a creat le fel pentru a avea posibilitatea să învățăm unii de la alții.

Pe viitor îmi doresc să ajung polițistă, iar acest lucru va fi posibil deoarece îmi pun încrederea în Dumnezeu și calitățile mele. Consider că sunt o persoană ambițioasă, descurcătoare și perfecționistă.

Elev - Lașiță Ana Sofia

Profesor - Bâlc Denisa-Maria

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „I.L.Caragiale”

Sibiu, Sibiu

Creați după chipul și asemănarea Lui

Oare cum ne ajută credința în Dumnezeu în viața de zi cu zi? El e minunat, se află în viața tuturor, dar depinde de noi cât de mult ne deschidem inimile în fața Lui.

Țin minte că de mică am început să cred în Dumnezeu, atunci când împreună cu părinții mei mergeam în fiecare duminică la biserică. Am învățat de la părinții mei și câteva rugăciuni pe care nu le voi uita niciodată. Sentimentele de liniște și de pace mă cuprindeau mereu atunci când ne rugam Domnului; era ca și cum ceva tainic se cuibărea în sufletul meu și îmi dădea încredere și speranță că totul va fi bine.

Când am intrat la școală am avut norocul de a avea una dintre cele mai bune și credincioase învățătoare din lume. Nu era zi în care să nu ne povestească câte ceva despre cum a trăit Iisus Hristos și despre ce a făcut El ca noi să avem o viață cât mai bună. Colegii mei și cu mine adorăm aceste povești pe care abia așteptam să le auzim. Uneori durau câteva minute, alteori stăteam și ascultam câteva ore. Așa am aflat câte lucruri a făcut Dumnezeu pentru noi. Credința e în sufletul nostru, dându-ne speranță, iubire și înțelepciune.

Credința în Dumnezeu e un lucru la alegere. Unii oameni aleg să creadă, alții, nu. Cei care cred se pot bucura de faptul că cineva va avea mereu grijă de ei, de faptul că cineva îi va asculta mereu când vor avea ceva de spus, că cineva le va alina durerea când vor fi triști... Cineva se va bucura cu ei când sunt fericiți. Cineva îi va liniști când sunt speriați. Cineva îi va iubi când se simt singuri.

De fiecare dată când mă simt foarte emoționată sau depășită de situație mă închid în gândurile mele și îmi spun că totul va fi bine pentru că Dumnezeu este și va fi mereu alături de mine. Simt că nu sunt singură, că El mă susține și că mă pot încrede în El, iar atunci când mă rog lui Dumnezeu, totul este posibil.

În fiecare seară, înainte de culcare îmi fac mereu timp pentru o rugăciune pentru a-I mulțumi pentru tot ce am: pentru familie, pentru viața sănătoasă și pentru oamenii care mă înconjoară, toate acestea fiind cadouri trimise de către Dumnezeu în viața mea. El e mereu alături de mine, la bine și la greu, fiind plin de dragoste, dându-ne forța și curajul de a merge mai departe și ocrotindu-ne. Știu că noi toți suntem egali în fața lui Dumnezeu, indiferent de cultură sau origine, tocmai pentru că El ne-a creat pe toți. Cu toții purtăm în noi suflare divină, suflare de viață și zilnic mă gândesc la faptul că trebuie să îmi iubesc aproapele ca pe mine însămi. Uneori e greu, dar când mă gândesc la faptul că suntem făcuți cu toții după chipul și asemănarea Lui, totul mi se pare mai ușor. Și, până la urmă, cu ce aș fi eu mai presus decât ceilalți? Cu toții suntem un pumn de țărână, un pumn de țărână valoros tocmai pentru că El ne-a iubit și a pus valoare în noi. Și atunci cum să nu iubesc toți oamenii, cum să nu-mi iubesc aproapele care îmi arată creația lui Dumnezeu întruchipată în om?

Noi copii suntem nestematele lui Dumnezeu și suntem trimiși în familiile noastre, așa cum spune și un verset din Biblie: „Copiii sunt o binecuvântare și un dar de la Dumnezeu.”(Psalmi 127:3). Dumnezeu e în inimile noastre. Este și va fi!

Elev - Muntean Ștefania

Profesor - Bâlc Denisa-Maria

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „I.L. Caragiale”

Sibiu, Sibiu

Sunt al Lui!

În afară de cei din lumea de dincolo, nimeni nu știe sigur ce se întâmpla înainte să ne naștem și nici după moarte. Totul este învăluit într-o plapumă groasă a misterului...

Când un copil se naște, el este prezentat lumii pământești. El învață să vorbească, să meargă, să scrie și să citească. Cam acestea ar fi câteva lucruri pe care oamenii le cred de bază în momentul în care un copil se naște și chiar sunt, dar după ce copilul a învățat toate astea și a început să priceapă ce se întâmpla în jurul lui, ar trebui să îi introducem religia. Cum a creat Dumnezeu pământul? De ce? Unde? Când? Toate acestea sunt câteva din întrebările comune pe care ar trebui să ni le punem în timpul vieții. Unora le cunoaștem răspunsul, dar altora nu avem nici cea mai o vagă idee cum am putea să le răspundem.

În tot acest noian de incertitudini în care se zbate ființa umană de la naștere se mai ivesc câteva întrebări: de ce îi învățăm prima dată pe copii să vorbească? Păi... ca să poată vorbi cu Dumnezeu! De ce îi introducem întâi mersul? Păi... ca să poată merge la biserică, să se închine Celui care i-a dat viață. De ce îl învățăm pe copil încă de mic scrisul? Ca să poată scrie despre Dumnezeu. Dar despre citit? De ce îi introducem întâi aceasta copilului? Păi... bineînțeles, să poată citi despre Dumnezeu. Deci noi învățăm toate acestea întâi și întâi pentru a putea fi tot mai aproape de Dumnezeu. Din păcate, odată cu căderea omului în păcat s-a produs și o depărtare a ființei de tot ce e sacru și de scopul nobil al tuturor acestor acțiuni, dar pentru mine toate funcțiile vitale sunt îndreptate înspre Dumnezeu și încerc ca prin ceea ce fac și prin ceea ce am să Îi mulțumesc pentru sacrificiul pe care l-a făcut la Cruce pentru mine.

Dar haideți să ne mai gândim puțin înainte să continuăm: oare de ce îi spunem copilului încă de la naștere de Dumnezeu? În momentul în care copilul e botezat, Îl ia pe Duhul Sfânt cu el care este un „membru” al SFINTEI TREIMI. De atunci și până la moarte Duhul Sfânt ne este alături în fiecare din zilele vieții. Dumnezeu este alături de noi și când ne e bine, dar și când ne e rău. Noi mai păcătuim și rugăm lui Dumnezeu doar când ne e rău, dar El, în bunătatea Lui, nu ne lasă nicio clipă din brațul Său. Tocmai de aceea copilul trebuie să știe încă de mic faptul că are în

el o sămânță divină și, fiind conștient de acest lucru, cu siguranță viața lui va prinde o altă formă și va avea o altă evoluție.

Ce a făcut Iisus așa important pentru noi? Ei bine, El a fost răstignit pe cruce pentru păcatele noastre. El a suferit pentru noi ca să ajungem în împărăția Tatălui. El s-a întruchipat în om pentru noi și a suferit toate acestea tocmai pentru că ne-a iubit și ne iubește cu o iubire veșnică.

Si el chiar ne iartă pentru tot ce facem? Desigur, dar doar dacă ne cerem scuze din toată inima. Ba chiar după ce a fost biciuit, scuipat, huiduit și răstignit pe cruce unde i s-au bătut cuie în mâini și în picioare unde a fost tratat ca cel mai ordinar om, chiar dacă era fără pată, s-a uitat la cer și a spus: „Iartă-i, Doamne, căci nu știi ce fac!”

După tot ceea ce a făcut el pentru noi, încă îl refuzăm să intre în viața noastră și să îndrepte lucrurile, refuzăm să încercăm să nu mai păcătuim, refuzăm să mai spunem și altora despre El...

Îl știți pe Lucifer, cel mai frumos înger cu o voce splendidă, cel de-al doilea după Dumnezeu? El și-a dorit mândrie, și-a dorit să fie cel mai puternic, și-a dorit oameni care să se roage lui, iar pentru greșeala aceasta făcută de el și pentru voința lui de a fi cel mai mareț a fost izgonit din rai, a fost aruncat într-un loc plin de foc și pucioasă. Iar pe noi, cei care păcătuim mai multe de trei ori pe zi, pe noi ne iartă. Pentru că ne vrea cu gelozie pentru Sine, nu vrea să ajungem în mâinile lui, ale lui Lucifer. Dar suntem noi vrednici de toate acestea? Aceasta e întrebarea pe care trebuie să ne-o punem în fiecare zi și care ar trebui să ne ghideze existența.

Avem nevoie de El în fiecare clipă. Să ne zică pe ce cărare să mergem, să aibă grijă de cum gândim, să ne protejeze de duhurile rele, să ne îndrume, să ne vorbească atunci când suntem singuri și la pământ, să ne deschidă ochii pentru o viață mai luminată, să ne ajute în situațiile dificile și să fie alături de noi în cele pline de bucurie. Totul ne e scris într-o carte acolo sus, chiar și momentul nașterii sau al morții. El ne aduce bucuria pe care o trăiesc zilnic cei care l-au acceptat.

Bucurie, asta e credința în Dumnezeu! Puterea de a merge mai departe în această lume plină de întristări și de pierderi.

Elev - Purcărea Dragoș

Profesor - Bâlc Denisa-Maria

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „I.L.Caragiale”

Sibiu, Sibiu

Credința mea în Dumnezeu

Pământul: Aproximativ acum 5 miliarde de ani începând cu explozia „Big Bang”.

sau

Pământul: Este darul nostru de la Dumnezeu.

Ce am vrut eu să zic este că mereu au existat două tabere: știința și biserica. Înainte toți creștinii credeau în Dumnezeu, credeau tot ce scria în Biblie și credeau mai ales că toate fenomenele și lucrurile de pe planetă sunt „Că așa a vrut Dumnezeu”. Aceasta s-a întâmplat până când a avut loc „Renașterea”. În timpul Renașterii, filosofii, matematicienii, oamenii de știință au vrut să afle de ce se-ntâmplă anumite lucruri sau fenomene, nemaifiind mulțumiți cu acea vorbă: „că așa a vrut Dumnezeu”.

Eu cred în explicațiile logice despre fenomene, dar cred și că Dumnezeu le-a creat pentru noi. Eu cred în Dumnezeu și merg la biserică, deoarece simt că acolo sunt mai aproape de El și pot înțelege cum credința este mai puternică decât logica. Eu am credință în Dumnezeu, deoarece dacă n-aș crede m-aș simți singur și neajutorat, dar crezând în Dumnezeu mă simt tot timpul curajos, puternic și simt că cineva este în preajma mea și mă ajută mereu. Dumnezeu ne iubește mereu. Dumnezeu iubește pe oricine, deoarece pentru el cu toții suntem copiii Lui.

Așa că vă îndemn să credeți în Dumnezeu chiar dacă veți crede că nu vă ajută cu nimic și că nu e cu voi, de fapt el e mereu cu voi și vă iubește ca pe niște fii.

Elev - Zaharie Emanuela

Profesor - Vasu Ovidiu – Ilie

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Viorel Cucu Paltin”

Arpașu de Jos, Sibiu

Încă de la o vârstă mică, am înțeles că toți copiii trebuie tratați la fel și să nu facem diferențe între oamenii simpli și cei de etnie rromă. Cel mai bine am început să cunosc acest lucru atunci când m-am împrietenit cu o fată de etnie rromă și spre surprinderea mea ne-am înțeles foarte bine, Acest lucru s-a datorat în mare parte faptului că nu am pus accent pe diferențe dintre noi și am realizat că toți oamenii, chiar și de etnie rromă pot avea respect și pot fi cinstiți.

Cu prietena mea de etnie rromă m-am împrietenit printr-un grup de prieteni de la școală și apoi am încercat să ieșim, să ne cunoaștem mai bine, devenind într-un final cele mai bune prietene. După un timp, eu, am început să merg la un ansamblu de dansuri populare, iar prietena mea venea cu fratele ei, unde era și el înscris. Acesta era un timp frumos, pentru că îl petreceam cu prietena mea. În timpul liber, mergeam una la alta, cunoscându-ne părinții una alteia și am rămas cu o impresie foarte bună despre familia, rudele și cei apropiați ai ei. Deși tradițiile diferite au fost cele care ne-au separat, totuși îmi doresc ca ea să aibă o viață la fel de bună ca și a mea. Nu am înțeles și nu am conceput ideea că urma să se casătorească de tânără și că nu o să mai vină la școală. Era o faptă deșteaptă dar din cauza situației ei, nu a putut demonstra asta nimănui.

Pentru mine relația cu familia, cu prietenii, colegii și nu în ultimul rând cu Dumnezeu este foarte importantă. În fiecare dimineață mă trezesc și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a mai oferit o nouă zi și îl rog să mă ajute în această zi pentru a îndeplini tot ceea ce mi-am propus. De asemenea mă rog să mă ajute în continuare și să îmi dea putere și înțelepciune să trec cu bine peste toate obstacolele și încercările vieții, iar mai ales îi mulțumesc că mă ține sănătoasă. Recunosc, fac parte din acea categorie de credincioșii care cred în Dumnezeu fără să practice

această credință prin mersul la Biserică duminică de duminică. Am credință în Dumnezeu și îi sunt recunoscătoare pentru tot ce a făcut pentru mine.

Sunt elevă în clasa a VII-a la școala din Arpașu de Jos și curând voi pleca mai departe la un liceu dorit. Dacă ar fi să mă văd undeva peste 10 ani ar fi în învățământ sau făcând studii pentru a deveni avocat. Cu ajutorul lui Dumnezeu cred că totul va fi bine și voi ajunge exact unde mi-am propus. Un lucru pe care l-am învățat în școală este să nu ascult tot ce zic ceilalți și să am încredere în mine. Cu unii colegi nu mă înțeleg așa bine din cauza conflictelor existente la nivelul clasei și în școală. Uneori m-am simțit marginalizată și singură, dar acest lucru se poate datora și faptului că eu nu am fost dintotdeauna la școala aceasta. Până la vârsta de 4 ani am fost în Italia, unde m-am și născut. Ne-am mutat în România și am mers la o școală din apropiere până în clasa a IV-a, iar din a V-a am ajuns în școala din Arpașu de Jos.

Eu, totuși sper ca prin mila lui Dumnezeu lucrurile să se așeze așa cum El știe. Sper să îmi ajute familia la nevoie și să o ferească de necazurile vieții și să le dea sănătate și putere pe tot parcursul vieții.

Suntem datori să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că a creat această lume și mai ales pe noi oamenii, deoarece datorită Lui noi suntem cine suntem și unde suntem, iar lucrul acesta este posibil doar prin iubirea măreață a Lui.

De la ora de Religie am învățat că nu este de ajuns să ai doar credință în Dumnezeu, ci trebuie să îți arăți această credință prin a-i arăta și tu iubirea ta față de Creator. Am mai înțeles faptul că, nu este suficient să știi denumirea unei sărbători dacă nu știi și semnificația acestia. La Taina Spovedaniei când preotul te întreabă dacă păcătuiești, nu trebuie să mințim, deoarece toții oamenii mai greșim, iar Dumnezeu știe asta.

Pentru mine, ora de Religie este la fel de importantă ca și celelalte materii, deoarece așa putem afla mai multe lucruri despre Dumnezeu, care ne vor ajuta în viață.